Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (tionde avdelningen i utökad sammansättning)

den 20 januari 2021*

”Ekonomisk och monetär union – Bankunionen – Gemensam resolutionsmekanism för kreditinstitut och vissa värdepappersföretag (SRM) – Gemensam resolutionsfond (SRF) – Fastställande av förhandsbidrag för åren 2015 och 2018 – Avslag på begäran om en ny beräkning av bidragen och om återbetalning av bidragen – Talan om ogiltigförklaring – Rättsakt mot vilken talan kan väckas – Upptagande till prövning – Institut vars auktorisation har återkallats – Artikel 70.4 i förordning (EU) nr 806/2014 – Begreppet ’förändrad status’ – Artikel 12.2 i delegerad förordning (EU) 2015/63”

I mål T-758/18,

ABLV Bank AS, Riga (Lettland), företrätt av advokaten O. Behrends,

sökande,

mot

Gemensamma resolutionsnämnden (SRB), företrätt av J. Kerlin och P. Messina, båda i egenskap av ombud, biträdda av advokaterna B. Meyring, S. Schelo, T. Klupsch och S. Ianc,

svarande,

med stöd av

Europeiska kommissionen, företrädd av D. Triantafyllou, A. Nijenhuis och A. Steiblytė, samtliga i egenskap av ombud,

intervenient,

angående en talan enligt artikel 263 FEUF om ogiltigförklaring av SRB:s skrivelse av den 17 oktober 2018, genom vilken SRB avslog sökandens begäran om att SRB dels skulle göra en ny beräkning av sökandens förhandsbidrag för år 2018 och att SRB skulle återbetala det överinbetalda beloppet till sökanden, dels att SRB skulle återbetala en del av sökandens förhandsbidrag för år 2015 till följd av att sökandens auktorisation hade återkallats av Europeiska centralbanken (ECB),

meddelar

TRIBUNALEN (tionde avdelningen i utökad sammansättning),

sammansatt av ordföranden S. Papasavvas samt domarna A. Kornezov, E. Buttigieg, K. Kowalik-Bańczyk och G. Hesse (referent),

justitiesekreterare: handläggaren P. Cullen,

* Rättegångsspråk: engelska.

efter det skriftliga förfarandet och efter förhandlingen den 6 juli 2020,

följande

Dom

I. Bakgrund till målet

1 Sökanden, ABLV Bank AS, var ett lettiskt kreditinstitut som var auktoriserat fram till den 11 juli 2018 då Europeiska centralbanken (ECB) återkallade sökandens auktorisation (se nedan punkt 11). Fram till detta datum var sökanden en ”betydande enhet” och stod därför under ECB:s tillsyn inom ramen för den gemensamma tillsynsmekanismen (SRM).

2 Enligt artikel 103 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 2014, s. 190), ska Republiken Lettland säkerställa att bidrag samlas in varje år från institut som är auktoriserade på deras territorium.

3 I december 2015 mottog sökanden således ett meddelande om uppbörd från Finanšu un kapitāla tirgus komisija (finans- och kapitalmarknadskommissionen, Lettland), i vilket sökanden informerades om vilket belopp som denne skulle betala som förhandsbidrag för år 2015. Beloppet uppgick till 1 338 112,40 euro.

4 Detta förhandsbidrag, som sökanden inbetalade, överfördes sedan till Gemensamma resolutionsfonden (nedan kallad SRF) i enlighet med det mellanstatliga avtalet om överföring och ömsesidighet av bidrag till Gemensamma resolutionsfonden, undertecknat i Bryssel den 21 maj 2014 (nedan kallat avtalet).

5 Den 13 februari 2018 tillkännagav United States Department of the Treasury (Förenta staternas finansministerium, Amerikas förenta stater), via Financial Crimes Enforcement Network (FinCEN) (ett nätverk för bekämpning av ekonomisk brottslighet), ett förslag till beslut att utpeka sökanden som en institution som utgör en betydande risk i fråga om penningtvätt, i enlighet med section 311 i Uniting and Strengthening America by Providing Appropriate Tools Required to Intercept and Obstruct Terrorism Act (USA PATRIOT Act) (lag för att ena och stärka Amerika genom att förse landet med lämpliga verktyg för att avslöja och bekämpa terrorism). Till följd av detta tillkännagivande var sökanden inte längre i stånd att genomföra betalningar i amerikanska dollar och blev föremål för en våg av uttag från kundernas konton.

6 ECB gav dessutom finans- och kapitalmarknadskommissionen i uppdrag att föreskriva ett moratorium för att ge sökanden tid för att stabilisera sin situation.

7 Den 23 februari 2018 förklarade ECB att sökanden fallerar eller sannolikt kommer att fallera, i den mening som avses i artikel 18.1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 av den 15 juli 2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 (EUT L 225, 2014, s. 1). Samma dag förklarade Gemensamma resolutionsnämnden (SRB) i beslut SRB/EES/2018/09 att en resolutionsåtgärd gentemot sökanden inte var nödvändig med hänsyn till allmänintresset.

8 Den 26 februari 2018 inledde sökandens aktieägare ett förfarande för att sökanden skulle kunna slutföra sin egen likvidation och ansökte hos finans- och kapitalmarknadskommissionen om godkännande av dess plan om frivillig likvidation.

9 Genom beslut SRB/ES/SRF/2018/03 av den 12 april 2018 om beräkningen av förhandsbidragen för år 2018 godkände SRB förhandsbidragen för år 2018.

10 Genom skrivelse av den 27 april 2018 underrättade finans- och kapitalmarknadskommissionen sökanden om att SRB hade antagit sitt beslut om förhandsbidrag för år 2018 och angav det belopp som sökanden skulle betala. Det förhandsbidrag som sökanden skulle betala för år 2018 uppgick till 1 850 285,83 euro. Sökanden betalade detta belopp den 3 juli 2018.

11 Den 11 juli 2018 antog ECB ett beslut om att återkalla sökandens auktorisation på grundval av ett förslag från finans- och kapitalmarknadskommissionen.

12 Genom skrivelse av den 17 september 2018 begärde sökanden att SRB skulle återbetala en del av det förhandsbidrag som sökanden hade betalat in för år 2015, att det skulle göras en ny beräkning av sökandens förhandsbidrag för år 2018 och att överskjutande belopp av det för höga belopp som hade erhållits som förhandsbidrag skulle återbetalas.

13 SRB svarade sökanden genom skrivelse av den 17 oktober 2018 (nedan kallat det angripna beslutet). I denna skrivelse sammanfattade SRB först sökandens begäran vad gäller sökandens förhandsbidrag för år 2018 och sökandens förhandsbidrag för år 2015. Vad vidare beträffar förhandsbidragen för år 2018, citerade SRB lydelsen i artikel 70.4 i förordning nr 806/2014 och artikel 12.2 i kommissionens delegerade förordning (EU) 2015/63 av den 21 oktober 2014 om komplettering av direktiv 2014/59 avseende förhandsbidrag till finansieringsarrangemang för resolution (EUT L 11, 2015, s. 44), och förklarade att det inte i någon av bestämmelserna i dessa båda förordningar föreskrevs att det skulle göras en ny beräkning eller en återbetalning på det sätt som sökanden hade begärt. SRB angav att tvärtemot vad sökanden hävdat i sin begäran utgör ECB:s återkallelse av ett kreditinstituts auktorisation en förändrad status för detta institut, i den mening som avses i artikel 12.2 i förordning 2015/63. Tribunalen ansåg därför att ECB:s beslut av den 11 juli 2018 avseende sökanden inte hade någon inverkan på det årliga bidrag som sökanden skulle betala in för år 2018, och inte heller krävde att ECB skulle göra en ny beräkning eller återbetala en del av det aktuella bidraget. När det slutligen gäller förhandsbidragen för år 2015 preciserade SRB att de bidrag som medlemsstaterna hade mottagit hade överförts till SRF i enlighet med artikel 3.3 i avtalet. Tribunalen fann att de enheter som hade betalat förhandsbidrag för år 2015 och som därefter hade godkänts inte hade rätt till återbetalning av förhandsbidragen, på samma sätt som de inte hade rätt till återbetalning av något annat i vederbörlig ordning inbetalt förhandsbidrag i enlighet med artikel 70.4 i förordning nr 806/2014. Mot bakgrund av dessa omständigheter drog SRB slutsatsen att den inte kunde göra en ny beräkning av sökandens förhandsbidrag för år 2018 och inte heller återbetala överskjutande belopp av det förhandsbidrag som sökanden hade betalat in för år 2015 till sökanden med motiveringen att sökandens auktorisation hade återkallats av ECB.

II. Förfarande och parternas yrkanden

14 Sökanden har väckt förevarande talan genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 21 december 2018.

15 Genom beslut av ordföranden vid tribunalens åttonde avdelning den 30 april 2019 tilläts Europeiska kommissionen att intervenera till stöd för SRB:s yrkanden.

16 I samband med att tribunalens sammansättning ändrades, beslutade tribunalens ordförande den 21 oktober 2019 att målet skulle handläggas av en ny referent, som tjänstgör på tionde avdelningen.

17 Genom en åtgärd för processledning av den 11 maj 2020 anmodade tribunalen parterna att besvara ett antal frågor.

18 Genom skrivelser av den 4 respektive den 12 juni 2020 besvarade kommissionen och SRB de frågor som ställts.

19 Sökanden besvarade även tribunalens fråga genom skrivelse av den 12 juni 2020. Genom skrivelse av den 29 juni 2020 yttrade sig sökanden över SRB:s och kommissionens svar på den andra frågan som tribunalen hade ställt inom ramen för åtgärden för processledning av den 11 maj 2020.

20 På förslag av tribunalens tionde avdelning beslutade tribunalen att hänskjuta målet till en avdelning i utökad sammansättning i enlighet med artikel 28 i rättegångsreglerna.

21 Parterna utvecklade sin talan och svarade på tribunalens frågor vid förhandlingen den 6 juli 2020.

22 Sökanden har yrkat att tribunalen ska

– ogiltigförklara det angripna beslutet, och

– förplikta SRB att ersätta rättegångskostnaderna.

23 SRB har yrkat att tribunalen ska

– avvisa eller, i andra hand, ogilla talan, och

– förplikta sökanden att ersätta samtliga rättegångskostnader och de rättsliga kostnader som uppkommit för SRB.

24 Kommissionen har yrkat att tribunalen ska

– ogilla talan, och

– förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

III. Rättslig bedömning

A. Upptagande till prövning

25 SRB har i första hand gjort gällande att ansökan ska avvisas i sin helhet. SRB har för det första hävdat att det angripna beslutet inte utgör en rättsakt mot vilken talan kan väckas, i den mening som avses i artikel 263 FEUF. SRB har inte utövat en i lag föreskriven befogenhet i syfte att åstadkomma rättsverkningar som kan påverka sökandens intressen genom att förändra dennes rättsliga ställning. Det angripna beslutet är av informerande karaktär. SRB har för det andra hävdat att man tvivlade på att sökanden uppfyllde villkoret direkt berörd. SRB anser för det tredje att sökanden inte kan yrka ogiltigförklaring av det angripna beslutet för perioden före återkallelsen av sökandens auktorisation, det vill säga perioden från den 23 februari till den 11 juli 2018, eftersom det inte hänvisades till denna period i sökandens begäran av den 17 september 2018.

26 Sökanden har gjort gällande att det angripna beslutet är ett negativt beslut varigenom dess begäran otvetydigt avslås. Sökanden anser sig vara direkt berörd av detta beslut i den del det är riktat till densamme. Sökanden har dessutom gjort gällande att SRB i det angripna beslutet vägrat att göra

någon ny beräkning eller återbetala överskjutande belopp. Sökanden anser således att den till stöd för sin talan kan åberopa såväl perioden efter den 23 februari 2018, det vill säga dagen för SRB:s beslut att inte anta en resolutionsåtgärd, som perioden efter den 11 juli 2018.

27 Vad för det första rör frågan huruvida det går att väcka talan mot det angripna beslutet framgår det av fast rättspraxis att alla akter – oavsett slag eller form – som har antagits av unionens institutioner och som är avsedda att ha bindande rättsverkningar utgör ”akter mot vilka talan kan väckas”, i den mening som avses i artikel 263 FEUF (se dom av den 25 oktober 2017, Rumänien/kommissionen, C-599/15 P, EU:C:2017:801, punkt 47 och där angiven rättspraxis).

28 En akt av rent informerande karaktär utgör inte en rättsakt mot vilken talan kan väckas, i den mening som avses i artikel 263 FEUF (se, för ett liknande resonemang, beslut av den 4 oktober 2007, Finland/kommissionen, C-457/06 P, ej publicerat, EU:C:2007:582, punkt 36).

29 Vid bedömningen av om en rättsakt medför bindande rättsverkningar ska hänsyn tas till dess innehåll i sak. Dessa verkningar ska bedömas med beaktande av objektiva kriterier, såsom rättsaktens innehåll, i förekommande fall med beaktande av det sammanhang i vilket den antagits och den antagande institutionens befogenheter (se dom av den 25 oktober 2017, Slovakien/kommissionen, C-593/15 P och C-594/15 P, EU:C:2017:800, punkt 47 och där angiven rättspraxis).

30 I förevarande fall ska det, när det gäller innehållet i den angripna rättsakten, erinras om att SRB, genom skrivelse av den 17 oktober 2018 som var riktad till sökanden, avslog sökandens begäran om att SRB dels skulle göra en ny beräkning av sökandens förhandsbidrag för år 2018 och att SRB skulle återbetala det överinbetalda beloppet till sökanden, dels att en del av sökandens förhandsbidrag för år 2015 skulle återbetalas till sökanden, efter det att ECB återkallat sökandens auktorisation.

31 I det angripna beslutet anges tydligt att SRB anser att den inte kan bifalla sökandens begäran om ny beräkning och återbetalning på grund av att denna begäran strider mot artikel 70.4 i förordning nr 806/2014 och artikel 12.2 i den delegerade förordningen 2015/63.

32 När det gäller förhandsbidraget för år 2018 anges det att ”[i]ngen bestämmelse [i förordning nr 806/2014 och i den delegerade förordningen 2015/63] rör en ny beräkning eller återbetalning i detta avseende”. När det gäller avgiften för år 2015 har SRB angett att ”[d]e institut som har betalat förhandsbidrag för år 2015 och vars auktorisation därefter har återkallats har inte rätt till återbetalning av detta bidrag eller annat vederbörligen inbetalade förhandsbidrag” och att ”[d]etta följer av artikel 70.4 i förordning (EU) nr 806/2014”. Skrivelsen avslutas enligt följande: ”Mot bakgrund av det ovan anförda kan SRB inte göra en ny beräkning av förhandsbidraget för år 2018 eller återbetala den ’återstående’ delen av förhandsbidraget för år 2015 på grund av ECB återkallat ABLV Banks auktorisation.”

33 Av innehållet i det angripna beslutet framgår således att det är av beslutskaraktär och slutgiltigt. Dess innehåll är, tvärtemot vad SRB har hävdat, inte rent informativt.

34 När det gäller det sammanhang i vilket det angripna beslutet fattades, ska det påpekas att sökanden, i egenskap av kreditinstitut som var auktoriserat fram till den 11 juli 2018, och etablerat i en medlemsstat som deltar i bankunionen, i enlighet med direktiv 2014/59 och förordning nr 806/2014 var tvungen att bidra till de nationella resolutionsfonder som inrättats av Republiken Lettland och därefter bidra till SRF genom förhandsbidrag för åren 2015–2018.

35 När det gäller frågan om SRB:s befogenheter, ska det påpekas att SRB är den enda myndighet som är behörig att beräkna förhandsbidragen för varje institut och, i förekommande fall, göra en ny beräkning av förhandsbidragen i enlighet med förordning nr 806/2014, särskilt artikel 70.2 däri, och den delegerade förordningen 2015/63 (se, för ett liknande resonemang, dom av den 3 december 2019,

Iccrea Banca, C-414/18, EU:C:2019:1036, punkterna 45–47, och dom av den 28 november 2019, Portigon/SRB, T-365/16, EU:T:2019:824, punkt 71). SRB ansvarar även för förvaltningen av SRF, det vill säga de medel som fonderats från förhandsbidragen (artikel 67 i förordning nr 806/2014).

36 Mot bakgrund av det ovan anförda är det angripna beslutet en rättsakt mot vilken talan kan väckas, i den mening som avses i artikel 263 FEUF.

37 Vad för det andra gäller argumentet avseende villkoret direkt berörd, vilket SRB frånföll vid förhandlingen, konstaterar tribunalen att den rättsakt som sökanden har yrkat ska ogiltigförklaras är riktad till sökanden. De villkor som enligt artikel 263 fjärde stycket första ledet FEUF måste vara uppfyllda för att talan ska kunna tas upp till sakprövning är således uppfyllda.

38 SRB har för det tredje hävdat att vissa avsnitt i ansökan, nämligen punkterna 5, 64 och 65 i ansökan och bilaga A.17 till densamma, kan förstås så, att sökanden försöker få de belopp som sökanden anser vara hänförliga till perioden från och med den 23 februari till och med den 11 juli 2018 återbetalda. SRB anser att om och i den mån sökanden har yrkat ogiltigförklaring av det angripna beslutet vad avser perioden från och med den 23 februari till och med den 11 juli 2018, så ska talan avvisas.

39 Sökanden, som vid förhandlingen tillfrågades om detta av tribunalen, har bekräftat att den bestrider det angripna beslutet i dess helhet och begränsar sig till att yrka att beslutet ska ogiltigförklaras. Sökanden har preciserat att i förevarande mål avser begäran om återbetalning av sökandens förhandsbidrag för år 2018 endast perioden efter det att sökandens auktorisation återkallats.

40 Under dessa omständigheter konstaterar tribunalen att punkterna 5, 64 och 65 i ansökan och bilaga A.17 till densamma på sin höjd utgör argument som sökanden har åberopat för att visa att det angripna beslutet var felaktigt, vilket sökanden för övrigt gjort gällande vid förhandlingen. Tvärtemot vad SRB har uttryckt farhågor om avser förevarande talan således inte återbetalning av belopp som påstås ha förfallit till betalning under perioden från den 23 februari till den 11 juli 2018.

41 Det saknas således anledning att bifalla SRB:s invändning om rättegångshinder.

42 Talan kan följaktligen tas upp till sakprövning.

B. Prövning i sak

43 Sökanden har åberopat tio grunder till stöd för sin talan. I de tre första grunderna framförs i huvudsak kritik mot att SRB inte i vederbörlig ordning beaktat att förhandsbidragen är proportionella i förhållande till tiden. Den fjärde och den femte grunden avser en felaktig tolkning av dels artikel 70.4 i förordning nr 806/2014, dels artikel 12.2 i den delegerade förordningen 2015/63. Den sjätte grunden avser åsidosättande av rättssäkerhetsprincipen och av principen om skydd för berättigade förväntningar. Den sjunde grunden avser åsidosättande av proportionalitetsprincipen. Den åttonde grunden avser åsidosättande av principen om att ingen kan åberopa egen brottslig gärning till sitt försvar (*nemo auditur propriam turpitudinem allegans*). Den nionde grunden avser åsidosättande av förbudet mot att agera på ett motsägelsefullt sätt. Den tionde grunden avser åsidosättande av rätten till egendom och näringsfriheten.

44 Tribunalen anser att det är lämpligt att pröva de fem första grunderna tillsammans. De övriga grunderna kommer att prövas separat, med undantag för de grunder som avser åsidosättande av principen om att ingen kan åberopa egen brottslig gärning till sitt försvar (*nemo auditur propriam turpitudinem allegans*) respektive åsidosättande av förbudet mot att handla på ett motsägelsefullt sätt, vilka kommer att behandlas tillsammans och sist.

1. Huruvida grunderna kan tas upp till sakprövning

45 När det gäller frågan huruvida grunderna i ansökan kan tas upp till sakprövning, har SRB i huvudsak begränsat sig till att rent allmänt hävda att sökandens argument är oklara eller otillräckligt underbyggda.

46 Tribunalen erinrar om att enligt artikel 76 d i rättegångsreglerna ska en ansökan innehålla uppgifter om saken i målet samt en kortfattad framställning om de grunder som åberopats. Dessa uppgifter ska vara så klara och precisa att svaranden kan förbereda sitt försvar och att tribunalen kan utföra sin prövning, i förekommande fall utan att ha tillgång till andra uppgifter (dom av den 7 mars 2017, United Parcel Service/kommissionen, T-194/13, EU:T:2017:144, punkt 191).

47 Det ska även påpekas att för att en talan vid tribunalen ska kunna tas upp till sakprövning krävs det bland annat att de väsentliga, faktiska och rättsliga, omständigheter som talan grundas på, åtminstone kort men på ett konsekvent och begripligt sätt, framgår av innehållet i själva ansökan (dom av den 7 mars 2017, United Parcel Service/kommissionen, T-194/13, EU:T:2017:144, punkt 192).

48 I förevarande fall framgår det av punkterna 52–56, 132, 140, 155 och 168 nedan att de argument som sökanden har utvecklat i sina tio grunder riktar kritik mot SRB:s svar i det angripna beslutet på sökandens begäran om ny beräkning och om återbetalning, med motiveringen att detta beslut grundar sig på en felaktig tolkning av de tillämpliga bestämmelserna.

49 Tribunalen konstaterar rent allmänt, och med förbehåll för vad som senare kommer att anges nedan i punkt 152, att de faktiska och rättsliga omständigheter som ligger till grund för denna argumentation går att utläsa på ett begripligt sätt från de tio grunderna i ansökan. På samma sätt kan det konstateras att SRB i sitt svaromål har kunnat bemöta dessa argument. Tribunalen har inte heller haft någon svårighet att identifiera sökandens argument vid läsningen av ansökan.

50 Av det ovan anförda följer, med förbehåll för vad som anges nedan i punkt 152, att sökandens argumentation i de tio grunderna för talan kan tas upp till sakprövning med hänsyn till kraven i artikel 76 d i rättegångsreglerna.

51 Härav följer att samtliga argument som SRB har anfört till stöd för att tribunalen ska avvisa sökandens grunder ska underkännas.

2. De fem första grunderna: Underlåtenhet att beakta att förhandsbidragen är proportionella i förhållande till tiden, åsidosättande av artikel 70.4 i förordning nr 806/2014 och åsidosättande av artikel 12 i den delegerade förordningen 2015/63

52 Sökanden har för det första gjort gällande att förhandsbidragen ska behandlas proportionellt i förhållande till tiden, eftersom de inbetalas i förskott och för vissa bestämda perioder under vilka kreditinstituten omfattas av det skydd som erbjuds genom det europeiska resolutionssystemet. Sökanden har först och främst understrukit att den inte längre omfattas av detta system, på grund av att sökanden förlorat sin status som kreditinstitut. Den omständigheten att den risk som sökanden ansetts utgöra och som täcktes av SRF har försvunnit medför en proportionell minskning av SRF:s finansieringsbehov. Sökanden anser sig därför ha rätt till återbetalning av delar av dess förhandsbidrag. Sökanden anser vidare att den omständigheten att förhandsbidragen för år 2015, under de första åtta åren av SRF:s existens, ska dras av från de årliga bidrag som varje kreditinstitut ska betala in, visar att dessa förhandsbidrag är proportionella i tiden. SRB har slutligen, i beslut SRB/ES/SRF/2018/03, själv medgett att bidragen ska återbetalas, eftersom SRB har hävdat att om avdraget för 2015 års förhandsbidrag leder till ett negativt belopp, så ska motsvarande belopp betalas ut till institutet under bidragsperioden 2018. I detta beslut talas även om situationen att ett kreditinstitut förlorar sin auktorisation till följd av en fusion. Sökanden har i detta avseende gjort gällande att de belopp som

betalats in till SRF inte går förlorade i ett sådant fall, eftersom de avdrag som avses i artikel 8.2 i rådets genomförandeförordning (EU) 2015/81 av den 19 december 2014 om fastställande av enhetliga villkor för tillämpning av förordning nr 806/2014 vad gäller förhandsbidrag till den gemensamma resolutionsfonden (EUT L 15, 2015, s. 1) därefter ska beviljas den genom fusionen bildade enheten.

53 Sökanden har för det andra gjort gällande att SRB har gjort en felaktig tolkning av artikel 70.4 i förordning nr 806/2014, enligt vilken de bidrag som vederbörligen mottagits inte ska återbetalas. Sökanden anser att uttrycket ”som på vederbörligt sätt har mottagits” ska tolkas så, att varje betalning har en orsak och följaktligen kan återbetalas om grunden inte längre föreligger. Yrkandet om återbetalning grundas bland annat på principen om förbud mot obehörig vinst. Sökanden har hävdat att artikel 70.4 i förordning nr 806/2014 under alla omständigheter inte är tillämplig på förhandsbidragen för år 2015. Dessa bidrag ”mottogs” inte i enlighet med förordning nr 806/2014, utan inom ramen för den nationella åtgärden för införlivande av direktiv 2014/59.

54 Sökanden anser för det tredje att SRB har misstolkat artikel 12.2 i förordning nr 2015/63. Sökanden har gjort gällande att ordalydelsen i denna bestämmelse hänför sig till ”ett instituts ställning” och inte till ”status som institut”. I artikel 12.2 i den delegerade förordningen 2015/63 förutsätts att den berörda enheten fortsätter att vara ett institut. Enligt sökanden är artikel 12.2 i den delegerade förordningen 2015/63 tillämplig om den rättsliga eller faktiska situationen för banken kan påverka fastställandet av bidragsbeloppet, men banken fortsätter att omfattas av resolutionsmekanismen. Så är inte fallet med sökanden, och bestämmelsen är således inte tillämplig. Sökanden har till stöd för sitt argument även åberopat artikel 7 i kommissionens delegerade förordning (EU) 2017/2361 av den 14 september 2017 om det slutliga systemet för bidrag till den gemensamma resolutionsnämndens administrativa utgifter (EUT L 337, 2017, s. 6).

55 För det fjärde har sökanden i repliken tillagt att SRB under vissa omständigheter godtar att nya beräkningar görs och att bidragen återbetalas. Sökanden har i detta avseende gjort gällande att artikel 17.3 i den delegerade förordningen 2015/63 tillåter nya beräkningar och återbetalning och har även åberopat artikel 17.4 i den delegerade förordningen 2015/63.

56 För det femte har sökanden i sitt yttrande över interventionsinlagan gjort gällande att förevarande mål skiljer sig från det mål som avgjordes genom domen av den 14 november 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967). Förevarande mål rör ett ”faktiskt försvinnande” av ett kreditinstitut och dess insättningar, medan det ovannämnda målet rörde ett italienskt kreditinstituts absorption in i ett tyskt kreditinstitut. Sökanden anser således att fusionen i det ovannämnda målet, ur ett europeiskt perspektiv, inte hade någon inverkan på det bidragsskyldiga institutets deltagande i finansieringen av SRF. I förevarande mål har sökanden däremot upphört att delta i finansieringen av SRF.

57 SRB, som stöds av kommissionen, har bestritt dessa argument.

a) Förhandsbidraget för år 2018

58 Sökanden har gjort gällande att ECB:s återkallelse av dess auktorisation under bidragsperioden, närmare bestämt år 2018, är en omständighet som ger sökanden rätt till en ny beräkning av dess förhandsbidrag som är proportionell i förhållande till tiden för denna period och att sökanden följaktligen har rätt till återbetalning av en del av de belopp som betalats in som förhandsbidrag för år 2018. Bidragsperioden för denna nya beräkning bör vara perioden från den 1 januari 2018 till den 11 juli 2018. Det överskjutande beloppet uppgår till 947 127,55 euro.

59 Enligt artikel 2 i förordning nr 806/2014 ska denna förordning tillämpas på kreditinstitut som är etablerade i en medlemsstat som deltar i bankunionen, såsom sökanden. Ett kreditinstitut är ett företag vars verksamhet består i att från allmänheten ta emot insättningar eller andra återbetalbara

medel och att bevilja krediter för egen räkning i enlighet med artikel 4.1 led 1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 2013, s. 1). Kreditinstitut måste ha auktorisation att bedriva sin verksamhet, såsom föreskrivs i artikel 8.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/36/EU av den 26 juni 2013 om behörighet att utöva verksamhet i kreditinstitut och om tillsyn av kreditinstitut och värdepappersföretag, om ändring av direktiv 2002/87/EG och om upphävande av direktiv 2006/48/EG och 2006/49/EG (EUT L 176, 2013, s. 338).

60 Enligt förordning nr 806/2014 ska varje auktoriserat institut som är etablerat i en deltagande medlemsstat bidra till SRF genom förhandsbidrag, åtminstone en gång om året. Det enskilda bidraget från varje institut ska beräknas i proportion till beloppet av samma instituts skulder (exklusive kapitalbas) minus garanterade insättningar, som andel av de sammanlagda skulderna (exklusive kapitalbas) från alla institut som är auktoriserade på samtliga deltagande medlemsstaternas territorium (artikel 70.1 i förordning nr 806/2014).

61 Det framgår dessutom av artikel 69.1 i förordning nr 806/2014 och artikel 4.2 i den delegerade förordningen 2015/63 att det årliga uttaget av förhandsbidrag från kreditinstitut infördes för att säkerställa att SRF:s tillgängliga finansiella medel, efter en inledande period på åtta år från och med den 1 januari 2016, uppgår till minst 1 procent av alla garanterade insättningar i alla kreditinstitut som är auktoriserade på samtliga deltagande medlemsstaternas territorium

62 I syfte att uppnå detta syfte åläggs SRF, i artikel 4.1 och artikel 14.1–14.3 i den delegerade förordningen 2015/63, att beräkna det bidrag som ska betalas, med användning av de redovisningsuppgifter som lämnats in avseende det senast godkända och vidimerade årsbokslut som är tillgängligt före den 31 december året före bidragsperioden, tillsammans med uttalandet från den lagstadgade revisorn eller revisionsföretaget.

63 Sökanden har inte bestritt att den 1 januari 2018 var ett auktoriserat kreditinstitut med säte i en deltagande medlemsstat och att den därför var skyldig att bidra till SRF. Sökanden har inte gjort gällande att SRB i beslut SRB/ES/SRF/2018/03 gjort en felaktig beräkning av sökandens individuella förhandsbidrag för år 2018. Sökanden har däremot gjort gällande att denne, genom att ECB återkallat dess auktorisation den 11 juli 2018, från och med denna dag inte längre omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 806/2014 och att sökandens förhandsbidrag för år 2018 följaktligen borde bli föremål för en ny beräkning som är proportionell i förhållande till tiden.

64 För att besvara de frågor rörande bestämmelsernas tolkning som uppkommit i förevarande mål och för att fastställa den exakta räckvidden av artikel 70.4 i förordning nr 806/2014 och av artikel 12 i den delegerade förordningen 2015/63, ska inte bara dessa bestämmelsers lydelse beaktas, utan också sammanhanget och de mål som eftersträvas med de föreskrifter som de ingår i (se, för ett liknande resonemang, dom av den 7 juni 2005, VEMW m.fl., C-17/03, EU:C:2005:362, punkt 41 och där angiven rättspraxis).

1) Tolkningen av artikel 70.4 i förordning nr 806/2014

65 Vad för det första gäller tolkningen av artikel 70.4 i förordning nr 806/2014 utifrån dess lydelse ska det erinras om att den är utformad på följande sätt:

”De bidrag som på vederbörligt sätt har mottagits från varje sådan enhet som avses i artikel 2 [i nämnda förordning, det vill säga exempelvis kreditinstitut som sökanden] ska inte återbetalas till de enheterna.”

66 En bokstavstolkning av artikel 70.4 i förordning nr 806/2014 förefaller bekräfta SRB:s ståndpunkt i det angripna beslutet.

67 I lydelsen av artikel 70.4 i förordning nr 806/2014 framhålls härvidlag att de förhandsbidrag som på vederbörligt sätt har mottagits inte kan återbetalas. Slutsatsen att återbetalning inte ska ske följer utan någon som helst tvekan av den negation som lagstiftaren har använt sig av. De ord som används är otvetydiga. Det talas inte alls om någon möjlighet att justera förhandsbidragen på grundval av en månatlig beräkning när ett institut förlorar sin auktorisation under bidragsperioden.

68 Vad för det andra gäller det sammanhang som artikel 70.4 i förordning nr 806/2014 ingår i, erinrar tribunalen för det första om att enligt artikel 70.2 i förordning nr 806/2014 ska SRB varje år beräkna de enskilda bidragen för att säkerställa att de bidrag som ska betalas in av alla institut auktoriserade på alla de deltagande medlemsstaternas territorier inte överstiger 12,5 procent av målnivån.

69 Utöver den målnivå som ska uppnås vid utgången av den inledande perioden finns det således en årlig gräns för de bidrag som kan tas ut från instituten under ett visst år under nämnda inledande period. Såsom SRB med rätta har påpekat är valet av kalenderår som referensperiod för förhandsbidrag en följd av lagstiftarens vilja att se till att den börda som åläggs instituten under den inledande perioden fördelas på ett enhetligt sätt i enlighet med artikel 69.2 i förordning nr 806/2014. I motsats till vad sökanden har gjort gällande innebär inte den omständigheten att förhandsbidragen är årliga att de ”hänför sig till” ett visst år, med den följden att en justering nödvändigtvis måste göras när ett institut förlorar sin auktorisation under året.

70 För det andra ska det påpekas att de förhandsbidrag som används för att bygga upp SRF insamlas från finanssektorn före och oberoende av en eventuell resolutionsinsats (skäl 102 i förordning nr 806/2014). För det andra kan resolutionsinstrumenten endast tillämpas på enheter som fallerar eller sannolikt kommer att fallera och endast när detta är nödvändigt med hänsyn till allmänintresset av finansiell stabilitet (artikel 18.1 i förordning nr 806/2014; se även skäl 61 i förordningen). Med andra ord kan en resolutionsåtgärd inte komma i fråga, även om ett institut – som i vederbörlig ordning har inbetalat sina förhandsbidrag – fallerar eller sannolikt kommer att fallera, om denna åtgärd är nödvändig med hänsyn till allmänintresset. I bestämmelserna föreskrivs inte något automatiskt samband mellan, å ena sidan, inbetalningen av förhandsbidraget och, å andra sidan, det berörda institutets resolution. Såsom SRB har gjort gällande är det endast skyddet för allmänintresset, och inte ett instituts individuella intresse, som är den avgörande faktorn vid bedömningen huruvida SRF:s medel ska utnyttjas (se även artikel 67.2 i förordning nr 806/2014). Det förhandsbidrag som ett institut betalar för en viss period ger inte institutet en individuell rätt att kräva att SRF ska användas för det fall institutet under nämnda period fallerar eller är på väg att fallera.

71 Att ett institut inbetalar ett bidrag till SRF garanterar inte institutet någon som helst ersättning, utan syftar till att, i det allmännas intresse, förse SRF med medel upp till den miniminivå som unionslagstiftaren har föreskrivit, i syfte att säkerställa stabiliteten i det europeiska banksystemet.

72 Det följer nämligen av förordning nr 806/2014, särskilt artiklarna 14, 18, 67.2 och 70 samt skälen 19, 100, 102 och 104 i nämnda förordning, att den risk som SRF täcker är den risk som hela finanssektorn medför för det finansiella systemets stabilitet, och följaktligen för de nationella budgetarna. Såsom framgår av skäl 100 i förordning nr 806/2014 har lagstiftaren ansett att det ankommer på finanssektorn som helhet att finansiera stabiliseringen av det finansiella systemet. I förevarande fall var det i egenskap av aktör inom finanssektorn som sökanden, den 1 januari 2018, betalade in sitt obligatoriska bidrag till SRF för år 2018.

73 Det är av detta skäl som förhandsbidragen inte kan anses utgöra försäkringspremier som ska periodiseras per månad och kunna återbetalas när det institut som har betalat dem förlorar sin auktorisation under året, såsom sökanden har gjort gällande i sina argument. Av samma skäl kan

tribunalen inte godta argumentet att om institut upphör att existera under bidragsåret, så medför detta en minskning av de risker som ska täckas och följaktligen en minskning av finansieringsbehovet för SRF.

74 När det för det tredje gäller det mål som eftersträvas med förordning nr 806/2014 och den delegerade förordningen 2015/63, ska det erinras om att den årliga insamlingen av förhandsbidrag från kreditinstitut införts för att säkerställa att SRF:s tillgängliga finansiella medel, efter en inledande period på åtta år från och med den 1 januari 2016, uppgår till minst 1 procent av beloppet för de garanterade insättningarna vid samtliga kreditinstitut som är auktoriserade i alla deltagande medlemsstater (se ovan punkt 61).

75 Om SRB skulle behöva beakta utvecklingen av kreditinstitutens rättsliga och finansiella situation under den aktuella bidragsperioden, så skulle den svårligen kunna göra en tillförlitlig och stabil beräkning av de bidrag som vart och ett av dem ska betala och på detta sätt eftersträva att uppnå målet att i slutet av den inledande perioden uppnå minst 1 procent av beloppet för alla garanterade insättningar i samtliga auktoriserade institut inom en medlemsstats territorium, eftersom den nya beräkningen av förhandsbidragen från ett visst institut med nödvändighet måste övervältras på det belopp som ska betalas av andra kreditinstitut.

76 Med hänsyn till tidpunkten då förhandsbidrag insamlas och syftet med denna insamling konstaterar tribunalen, i motsats till vad sökanden har gjort gällande, att den omständigheten att ett institut förlorar sin auktorisation under bidragsperioden inte ger detta institut rätt att få till stånd en ny tidsproportionell beräkning av dess förhandsbidrag för denna period och följaktligen inte heller rätt till återbetalning av en del av det bidrag som inbetalats för denna period. Sammanfattningsvis har SRB inte gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att tolka artikel 70.4 i förordning nr 806/2014 så, att den inte tillät den att göra en ny beräkning av sökandens förhandsbidrag för år 2018 som är proportionell i förhållande till tiden eller att till sökanden återbetala det påstådda överskjutande beloppet.

2) Tolkningen av artikel 12 i den delegerade förordningen 2015/63

77 När det gäller sökandens argument avseende artikel 12 i den delegerade förordningen 2015/63, ska det inledningsvis erinras om denna bestämmelses lydelse:

”1. När ett institut är ett nytt institut under tillsyn under endast en del av bidragsperioden ska det partiella bidraget fastställas genom att den metodik som anges i avsnitt 3 tillämpas på dess årliga bidragsbelopp som beräknas för den påföljande bidragsperioden, på grundval av det antal hela månader under bidragsperioden som institutet står under tillsyn.

2. En förändrad status för ett institut, även små institut, under bidragsperioden ska inte påverka det årliga bidrag som ska betalas för det året.”

78 I det angripna beslutet har SRB förklarat att ECB:s återkallelse av ett kreditinstituts auktorisation medför en förändrad status, i den mening som avses i artikel 12.2 i den delegerade förordningen 2015/63. ECB:s beslut av den 11 juli 2018 att återkalla sökandens auktorisation påverkade således inte storleken på det årliga bidrag som sökanden skulle betala för år 2018.

79 Sökanden har gjort gällande att ordalydelsen i denna bestämmelse hänför sig till ”ett instituts ställning” och inte till ”status som institut”. Enligt sökanden förutsätter artikel 12.2 i den delegerade förordningen 2015/63 att den berörda enheten fortsätter att vara ett kreditinstitut och denna bestämmelse är således inte tillämplig på dess situation. Sökanden har i sitt svar av den 12 juni 2020,

på tribunalens skriftliga fråga, preciserat, och vid förhandlingen bekräftat att den inte bara anser att artikel 12.2 i den delegerade förordningen 2015/63 inte är tillämplig, utan även att artikel 12.1 i nämnda förordning inte är relevant i förevarande mål.

80 I det mål som avgjordes genom domen av den 14 november 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967), har domstolen, enligt sökanden, slagit fast att begreppet ”förändrad status” i den mening som avses i artikel 12.2 i den delegerade förordningen 2015/63, vid tillämpningen av nämnda förordning ska anses utgöra ett självständigt unionsrättsligt begrepp som ska tolkas enhetligt i samtliga medlemsstater (dom av den 14 november 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, punkt 33).

81 Domstolen har nämligen förklarat att begreppet ”förändrad status” kan omfatta alla typer av förändringar som påverkar ett instituts rättsliga eller faktiska ställning och som kan ha betydelse för tillämpningen av artikel 12.2 i den delegerade förordningen 2015/63. Denna tolkning bekräftas av uttrycket ”även små institut”, vilket anger att en ändring av ett instituts storlek, vilken är relevant vid tillämpningen av bestämmelser som gynnar små institut, endast utgör en av de situationer som omfattas av nämnda bestämmelse (dom av den 14 november 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, punkterna 35 och 36).

82 Domstolen har vidare preciserat att artikel 12.2 i den delegerade förordningen 2015/63 rent allmänt avser de ändringar som kan påverka ett institut, medan artikel 12.1 i nämnda förordning tydliggör den beräkningsmetod som i undantagsfall är tillämplig på ett institut som endast stått under tillsyn under en del av bidragsperioden (dom av den 14 november 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, punkt 38). Domstolen förklarade att artikel 12.1 i den delegerade förordningen 2015/63, i den del det genom denna artikel införs ett undantag från huvudregeln i punkt 2 i denna artikel, ska tolkas restriktivt och att den inte får ge upphov till en tolkning som går utöver detta enda fall som uttryckligen anges i nämnda förordning (se dom av den 14 november 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, punkt 39 och där angiven rättspraxis). Domstolen drog härav slutsatsen att en transaktion som medför förändrad status, i den mening som avses i artikel 12.2 i den delegerade förordningen 2015/63 inte kan beaktas vid beräkningen av det bidrag som föreskrivs i artikel 12.1 i den delegerade förordningen 2015/63 (se dom av den 14 november 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, punkt 40).

83 Slutligen påpekade domstolen, med avseende på direktiv 2014/59, förordning nr 806/2014 och den delegerade förordningen 2015/63, att årliga förhandsbidrag insamlas från kreditinstituten för att säkerställa att målnivån uppnås vid utgången av den inledande perioden. Domstolen har slagit fast att för att de nationella resolutionsmyndigheterna på ett tillförlitligt sätt ska kunna fastställa förhandsbidragen och således uppnå det mål som eftersträvas med direktiv 2014/59, förordning nr 806/2014 och den delegerade förordningen 2015/63 ska begreppet ”förändrad status” tolkas extensivt (dom av den 14 november 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, punkt 44). Domstolen har slagit fast att detta begrepp ska tolkas så, att det omfattar en transaktion genom vilken ett institut, under året, upphör att stå under den nationella resolutionsmyndighetens tillsyn till följd av en gränsöverskridande fusion, varigenom institutet tas över av moderbolaget genom absorption, och att denna transaktion därför saknar betydelse för institutets skyldighet att betala hela det ordinarie bidrag som ska betalas för det aktuella bidragsåret (dom av den 14 november 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, punkt 48).

84 I förevarande fall ska ECB:s återkallelse av ett kreditinstituts auktorisation, av samma skäl som anges i punkterna 80–83 ovan, anses medföra förändrad status, i den mening som avses i artikel 12.2 i den delegerade förordningen 2015/63. Såsom domstolen understrukit i punkt 43 i domen av den 14 november 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967), står det nämligen klart att om en resolutionsmyndighet, såsom SRB, hade varit tvungen att ta hänsyn till förändringar av institutens rättsliga och finansiella ställning som sker under det aktuella året, så skulle den svårligen kunna göra en tillförlitlig beräkning av de ordinarie bidrag som ska betalas under påföljande år, och

på detta sätt eftersträva att uppnå det mål som anges i förordning nr 806/2014, nämligen att i slutet av den inledande perioden uppnå minst 1 procent av beloppet av garanterade insättningar i samtliga kreditinstitut som är auktoriserade i alla deltagande medlemsstater (se ovan punkterna 60–62). Begreppet ”förändrad status” i artikel 12.2 i den delegerade förordningen 2015/63 ska följaktligen förstås så, att det inbegriper att ett företag upphör med sin verksamhet på grund av det har förlorat sin auktorisation under bidragsperioden.

85 Av det ovan anförda följer att den omständigheten att en enhet upphör att bedriva sin verksamhet som kreditinstitut under bidragsperioden, på grund av att dess auktorisation har återkallats, inte påverkar dess skyldighet att betala hela det förhandsbidrag som ska betalas för nämnda bidragsperiod. SRB har således inte begått något fel i detta avseende i det angripna beslutet. Sökanden har således inte fog för sin kritik mot att SRB inte omräknat sökandens förhandsbidrag för år 2018 i förhållande till tiden och inte återbetalat det påstådda överskjutande beloppet.

86 Denna slutsats påverkas inte av det samband som sökanden försöker visa mellan begreppet ”status”, i den mening som avses i artikel 12.2 i den delegerade förordningen 2015/63, och samma begrepp i artikel 7 i förordning nr 2017/2361. Tvärtemot vad sökanden har gjort gällande kan begreppet ”förändrad status” inte förstås så, att det endast avser den situation i vilken ett institut övergår från en kategori som definieras i artikel 4.1 i förordning nr 2017/2361 till en annan. Såsom kommissionen med rätta har understrukit har den delegerade förordningen 2015/63 och förordning 2017/2361 olika föremål och syfte. Den sistnämnda förordningen avser SRB:s system med bidrag till administrativa utgifter. De bidrag som regleras genom den delegerade förordningen 2015/63 är bidrag som, med hänsyn till allmänintresset, insamlas till SRF, medan de bidrag som regleras i förordning 2017/2361 täcker arbetsbelastning och relaterade utgifter för de enheter som står under SRB:s direkta ansvar (se skäl 5 i den delegerade förordningen 2017/2361).

87 Sökanden har visserligen anfört argument som syftar till att visa på skillnader mellan förevarande mål och det mål som avgjordes genom domen av den 14 november 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967). Sökanden har i detta avseende gjort gällande att om det förekommit en ”förändrad status” i detta mål, så är det för att den italienska enheten inte hade lämnat den gemensamma resolutionsmekanismen för kreditinstitut och vissa värdepappersföretag (SRM), utan hade blivit en filial till ett tyskt institut. Tribunalen konstaterar, utan att bortse från att dessa skillnader är verkliga, att de inte påverkar slutsatsen i punkt 84 ovan. Begreppet ”förändrad status” omfattar nämligen alla typer av förändringar som påverkar både ett instituts rättsliga ställning och dess faktiska ställning och som kan ha betydelse för tillämpningen av artikel 12.2 i den delegerade förordningen 2015/63. Att ett kreditinstitut förlorar sin auktorisation utgör otvivelaktigt en förändring av dess rättsliga och faktiska situation. Artikel 12.2 i nämnda förordningen, i vilken det föreskrivs att ett instituts ändring av status inte påverkar institutets skyldighet att betala det årliga ordinarie bidragsbeloppet som ska betalas för det aktuella året, avser dessutom rent allmänt de ändringar som kan påverka ett institut medan artikel 12.1 i samma förordning tydliggör den beräkningsmetod som i undantagsfall är tillämplig på ett institut som endast stått under tillsyn under en del av bidragsperioden. Eftersom den sistnämnda bestämmelsen, i den mån den inför ett undantag från huvudregeln i artikel 12.2 i den delegerade förordningen 2015/63, ska tolkas restriktivt och inte tillåter en tolkning som utökar dess tillämpningsområde utanför den enda situation som uttryckligen anges i förordningen, omfattas en förlorad auktorisation nödvändigtvis av nämnda artikel 12.2.

88 Sökanden anser även, i motsats till den situation som var aktuell i det mål som avgjordes genom domen av den 14 november 2019, State Street Bank International (C-255/18, EU:C:2019:967), att dess slutgiltiga uteslutning från resolutionsförfarandet påverkar målnivån. Det räcker i detta hänseende att konstatera att lagstiftaren, med hänsyn till de formuleringar som denne har använt i artikel 12 i den delegerade förordningen 2015/63, har beslutat att en ändring av ett instituts status under bidragsperioden inte ska ha någon inverkan på det årliga bidrag som detta institut ska betala för det aktuella året, oberoende av vilken inverkan denna ändring av status skulle kunna ha på de garanterade insättningarna eller målnivån.

89 Härav följer att artikel 12.2 i den delegerade förordningen 2015/63 är tillämplig på sökandens situation. Sökandens argument i detta hänseende kan således inte godtas.

90 De övriga argument som sökanden har anfört, vilka kommer att prövas nedan, påverkar inte heller de slutsatser som dragits ovan, vilka härrör från analysen av artikel 70.4 i förordning nr 806/2014 och artikel 12 i den delegerade förordningen 2015/63.

3) Sökandens övriga argument

91 Sökandens övriga argument syftar i huvudsak till att visa att SRF gjort en obehörig vinst, att förhandsbidragen bör fördelas proportionellt i tiden och att dessa bidrag kan återbetalas. Sökanden har till stöd för sina argument åberopat principen om förbud mot obehörig vinst, beslut SRB/ES/SRF/2018/03, artikel 17.3 och 17.4 i den delegerade förordningen 2015/63 och artikel 7.3 i genomförandeförordning 2015/81.

i) Påståendet om obehörig vinst för SRF

92 Sökanden har gjort gällande att artikel 70.4 i förordning nr 806/2014, och särskilt begreppet ”bidrag som på vederbörligt sätt har mottagits”, ska tolkas mot bakgrund av principen om förbud mot obehörig vinst. Enligt kommissionen har varje betalning en orsak och tjänar ett syfte. Betalningen kan följaktligen återbetalas om orsaken inte längre föreligger eller om syftet inte uppnås. Detta innebär i förevarande fall att förhandsbidragen ska räknas om i förhållande till den period under vilken ett institut faktiskt stod under tillsyn, annars skulle SRF göra en obehörig vinst.

93 Det ska erinras om att en talan som grundas på obehörig vinst endast kan bifallas om sökanden styrker att motparten gjort en vinst utan giltig rättslig grund och att sökanden gjort en förlust till följd av nämnda vinst (se, för ett liknande resonemang, dom av den 28 juli 2011, Agrana Zucker, C-309/10, EU:C:2011:531, punkt 53).

94 I förevarande fall är det utrett att den rättsliga grunden för det angripna beslutet utgjordes av artikel 70.4 i förordning nr 806/2014 och artikel 12 i den delegerade förordningen 2015/63. Det framgår dessutom av de konstateranden som gjorts i punkterna 65–76 ovan att, såsom SRB slagit fast i det angripna beslutet, det inte går att tillämpa nämnda artiklar på ett sätt som ger stöd för en ny beräkning av sökandens förhandsbidrag för år 2018 och således till att en del av det belopp som sökanden har inbetalat därför ska återbetalas till sökanden.

95 Sökanden har emellertid inte ifrågasatt den rättsliga grund som ligger till grund för den vinst för SRF som följer av det angripna beslutet. Sökandens skrivelser innehåller nämligen inte, vare sig uttryckligen eller underförstått, någon invändning om rättsstridighet avseende artikel 70.4 i förordning nr 806/2014 och artikel 12 i den delegerade förordningen 2015/63.

96 SRB:s beslut att neka återbetalning grundar sig således på en giltig rättslig grund och kan inte anses medföra en obehörig vinst. Under dessa omständigheter kan tribunalen inte godta sökandens argument att SRF skulle ha gjort en obehörig vinst.

ii) Argumenten avseende åsidosättande av beslut SRB/ES/SRF/2018/03

97 Sökanden har gjort gällande att det angripna beslutet strider mot beslut SRB/ES/SRF/2018/03, eftersom SRB i detta beslut uttryckligen har erkänt att förhandsbidragen är proportionella i tiden och att de ska återbetalas. Sökanden har särskilt lyft fram punkterna 39 och 40 i nämnda beslut.

98 Det ska i detta avseende erinras om att enligt fast rättspraxis kan enbart praxis från en av unionens institutioner, organ eller byråer inte väga tyngre än bestämmelserna i fördraget eller de bestämmelser som antagits med stöd av fördraget (se, för ett liknande resonemang, dom av den 23 februari 1988, Förenade kungariket/rådet, 68/86, EU:C:1988:85, punkt 24, och dom av den 9 augusti 1994, Frankrike/kommissionen, C-327/91, EU:C:1994:305, punkt 36). Härav följer att SRB:s beslut inte kan medföra att innehållet i de lagbestämmelser som är tillämpliga i förevarande fall ändras.

99 Sökandens argument som syftar till att visa att SRB själv i beslut SRB/ES/SRF/2018/03 erkänt att förhandsbidragen är proportionella i tiden eller att förhandsbidragen ska återbetalas är således verkningslösa.

100 Dessa argument är under alla omständigheter även ogrundade. Det ska inledningsvis påpekas att den lettiska resolutionsmyndigheten fastställt och uppburit sökandens förhandsbidrag för år 2015 i enlighet med artikel 103 i direktiv 2014/59. Detta bidrag överfördes till SRF i enlighet med artikel 3.3 i avtalet. Det ska vidare erinras om att målnivån i princip ska uppnås i slutet av en period om åtta år. Slutligen ska, under denna period, två faktorer vara avgörande för beräkningen av varje enskilt bidrag för varje institut, nämligen följande: för det första ett årligt tak (det sammanlagda beloppet för bidragen får inte överstiga 12,5 procent av målnivån för SRF per år) och för det andra en skyldighet att vid beräkningen av de individuella bidragen inkludera de bidrag som har mottagits enligt direktiv 2014/59 genom att dra av dem från det belopp som varje institut ska betala. För att uppfylla denna skyldighet enligt artikel 8.2 i genomförandeförordning 2015/81 ska SRB beakta de bidrag som insamlas av de deltagande medlemsstaterna genom att linjärt dra av dem från det belopp som varje institut är skyldigt att betala. Vid beräkningen av sökandens förhandsbidrag för år 2018 drogs exempelvis en åttondel av det belopp som sökanden hade betalat in för år 2015 från det belopp som sökanden var skyldig att betala i förhandsbidrag för år 2018.

101 Tvärtemot vad sökanden har hävdat är den omständigheten att en sådan avräkning, enligt punkt 40 i beslut SRB/ES/SRF/2018/03, kan leda till ett negativt individuellt bidrag och att motsvarande belopp följaktligen ska betalas till det berörda institutet endast resultatet av ovannämnda omständigheter. Tvärtemot vad sökanden har gjort gällande rör det sig varken om ett erkännande från SRB:s sida att förhandsbidragen ska anses vara proportionella i tiden eller om att förhandsbidragen kan återbetalas (se även punkt 127 nedan).

102 Inte heller punkt 39 i beslut SRB/ES/SRF/2018/03, som sökanden har åberopat, kan utgöra stöd för sökandens argument. I denna punkt anges visserligen att om ett institut förlorar sitt banktillstånd under den inledande perioden till följd av en fusion, så ska det avdrag som föreskrivs i artikel 8.2 i genomförandeförordning 2015/81 beviljas det övertagande företag som uppstår genom fusionen. I denna punkt 39 preciseras emellertid att det övertagande institutet ska fortsätta att betala in förhandsbidrag till SRF. Denna situation skiljer sig således från sökandens situation i förevarande fall.

103 Invändningen om åsidosättande av detta beslut är således verkningslös och kan i vart fall inte leda till att talan ska bifallas.

iii) Argumenten avseende åsidosättande av artikel 17 i den delegerade förordningen 2015/63

104 Sökanden har gjort gällande att artikel 17.3 och 17.4 i den delegerade förordningen 2015/63 visar att varje bidrag kan bli föremål för senare justeringar.

105 Det ska inledningsvis påpekas att dessa bestämmelser, som sökanden har åberopat, har följande lydelse:

”3. När de uppgifter som ett institut lämnat till resolutionsmyndigheten blir föremål för ändringar eller revideringar ska resolutionsmyndigheten justera det årliga bidraget i enlighet med de uppdaterade uppgifterna vid beräkningen av det årliga bidraget från det institutet för påföljande bidragsperiod.

4. Skillnader mellan det årliga bidrag som beräknats och betalats på grundval av uppgifter som därefter ändrats eller reviderats och det årliga bidrag som borde ha betalats efter justeringen av det årliga bidraget ska regleras i det årliga bidragsbelopp som ska betalas för påföljande bidragsperiod. Justeringen ska ske genom en minskning eller ökning av bidraget för påföljande bidragsperiod.”

106 Det ska vidare erinras om det sammanhang i vilket denna bestämmelse ingår. Instituten ska lämna all den information som avses i artikel 14 i förordning nr 2015/63 inom de tidsfrister som föreskrivs i nämnda artikel. Dessa uppgifter avser det räkenskapsår som föregår bidragsperioden. I förevarande fall har sökanden inte påstått att de uppgifter som denne har lämnat enligt artikel 14 i den delegerade förordningen 2015/63 för bidragsperioden 2018 (eller för någon annan bidragsperiod) har varit föremål för en senare ändring eller revidering. Sökanden har däremot gjort gällande att ”de uppgifter som ett institut lämnar kan visa sig vara preliminära”, ”eftersom det inte är uppenbart att kreditinstitutet kommer att fortsätta sin verksamhet under det aktuella året, särskilt när kreditinstitutet avser att ge upp sitt banktillstånd och upphöra med sin verksamhet som kreditinstitut vid en viss tidpunkt under året, utan att det exakta datumet har fastställts”. Sökanden har således av artikel 17 i den delegerade förordningen 2015/63 dragit slutsatsen att varje bidrag kan bli föremål för omfattande justeringar i efterhand, oavsett om detta beror på ändrade omständigheter i förhållande till föregående år eller på en ny beräkning av ett tidigare bidrag.

107 Denna tolkning av artikel 17 i den delegerade förordningen 2015/63 stöds emellertid inte av lydelsen i denna bestämmelse. Sökandebolagets aktieägares beslut att likvidera bolaget och detta besluts verkningar är varken jämställbara med eller jämförbara med de bokföringsmässiga ändringar eller revideringar som kan göras i de uppgifter som avses i artikel 14 i förordning nr 2015/63. I artikel 17.3 och 17.4 i den delegerade förordningen 2015/63 preciseras att uppdaterad information ska beaktas ”för påföljande bidragsperiod”. Denna bestämmelse avser således inte sådana situationer som sökandens, där ett institut upphör att omfattas av resolutionsordningen.

108 Slutligen skulle en tolkning av artikel 17 i den delegerade förordningen 2015/63, på det sätt som sökanden har gjort gällande, vara oförenlig med artikel 70.4 i förordning nr 806/2014 och artikel 12.2 i den delegerade förordningen 2015/63, såsom de har tolkats ovan.

109 Sökanden kan således inte med framgång åberopa artikel 17 i den delegerade förordningen 2015/63, vare sig för att visa att förhandsbidragen är proportionella i förhållande till tiden eller till stöd för sitt yrkande om en ny beräkning av storleken på dess förhandsbidrag för år 2018 och om återbetalning av en del av detta bidrag. Sökandens argument i detta avseende kan således inte godtas.

iv) Argumenten avseende åsidosättande av artikel 7.3 i genomförandeförordning 2015/81

110 Sökanden har i sina yttranden, som inkom den 29 juni 2020, och vid förhandlingen, gjort gällande att det i enlighet med artikel 7.3 i genomförandeförordning 2015/81 är onormalt att ett instituts oåterkalleliga betalningsåtaganden som inte längre omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 806/2014 kan ogiltigförklaras och att de säkerheter som de är förenade med kan återbetalas, men att kontantbidragen inte kan återbetalas.

111 Det kan i detta hänseende konstateras att särskilda bestämmelser reglerar oåterkalleliga betalningsåtaganden som, såsom anges i artikel 70.3 i förordning nr 806/2014, inte får överstiga 30 procent av de bidrag som uppbärs i enlighet med denna artikel. Dessa åtaganden är av en annan art än förhandsbidragen, vilket är skälet till att unionslagstiftaren ansåg det nödvändigt att införa en särskild ordning för dem. Den omständigheten att artikel 7.3 i genomförandeförordning 2015/81 endast avser nämnda åtaganden, och inte förhandsbidrag, ger uttryck för lagstiftarens vilja att inte låta dessa åtaganden omfattas av den regel som uttrycks i denna bestämmelse. Det saknas således anledning

att analogt tillämpa artikel 7.3 i genomförandeförordning 2015/81 på de bidrag som avses i artikel 70.4 i förordning nr 806/2014, såsom sökanden har gjort gällande. Det argument som grundas på artikel 7.3 i genomförandeförordning 2015/81 kan således inte godtas.

b) Förhandsbidraget för år 2015

112 Sökanden har hävdat att eftersom SRB, under hela den inledande perioden, vid beräkningen av institutets individuella förhandsbidrag ska dra av de förhandsbidrag för år 2015 som fastställts och uppburits av den medlemsstat som det hör till från det belopp som detta institut är skyldigt att betala, ska SRB, när ett institut förlorar sin auktorisation under nämnda period, återbetala resten av det förhandsbidrag som institutet har betalat in för år 2015 till detsamma. Detta belopp uppgick i sökandens fall till 836 320,40 euro.

113 Sökanden har inte bestritt att den vid den aktuella tidpunkten var tvungen att betala det belopp som finans- och kapitalmarknadskommissionen hade fastställt. Sökanden har däremot gjort gällande att eftersom en åttondel av det belopp som hade betalats in som förhandsbidrag för år 2015 dragits av från vart och ett av sökandens årliga bidrag till SRF, var bidragen för år 2015 i själva verket ”förskottsinbetalningar för de första åtta åren av SRF:s uppbyggnad”. Sökanden anser att eftersom den inte längre omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 806/2014 för perioden 2019–2023 på grund av dess auktorisation återkallats, varför de återstående fem åttondelarna av dessa ”förskottsinbetalningar” ska återbetalas till sökanden.

114 I det angripna beslutet angav SRB att de bidrag som de deltagande medlemsstaterna mottog för år 2015 hade överförts till SRF enligt artikel 3.3 i avtalet. Enligt detta beslut har de enheter som betalat in förhandsbidrag för år 2015 och vars auktorisation därefter återkallats inte rätt till återbetalning av dessa bidrag, såsom följer av artikel 70.4 i förordning nr 806/2014.

115 Det ska i detta sammanhang påpekas att införandet, under år 2015, av nationella resolutionsfonder, såsom föreskrivs i direktiv 2014/59 och den delegerade förordningen 2015/63, under år 2016 kombinerades med föreskrivandet – på grundval av förordning nr 806/2014 – av en gemensam resolutionsfond för medlemsstaterna, vilken omfattas av bankunionen, som är avsedd att successivt ersätta de nationella resolutionsfonderna.

116 Medlemsstaterna var i detta sammanhang, i enlighet med artikel 130.1 i direktiv 2014/59, skyldiga att från och med den 1 januari 2015 samla in förhandsbidrag från institut som är auktoriserade på deras territorium. Medlemsstaterna skulle i detta syfte se till att skyldigheten att betala förhandsbidrag är bindande enligt nationell rätt, och att förfallande bidrag betalas helt (artikel 103.4 i direktiv 2014/59).

117 Därefter överfördes de bidrag som medlemsstaterna erhållit på detta sätt före den dag då avtalet började tillämpas, det vill säga den 1 januari 2016, till SRF i enlighet med artikel 3 i avtalet. Efter att bidragen överförts görs det inom SRF inte någon åtskillnad mellan bidragen beroende på vilket år eller enligt vilken rättslig grund som de samlats in. Bidragen för år 2015 och bidragen för de följande åren sammanblandas i fonden utan åtskillnad.

118 I förevarande fall framgår det av handlingarna i målet att det bidrag som sökanden har begärt delvis ska återbetalas är det förhandsbidrag som sökanden inbetalade för år 2015 och vars belopp fastställts av den lettiska resolutionsmyndigheten, i enlighet med artikel 103 i direktiv 2014/59.

119 I artikel 8.2 i genomförandeförordning 2015/81, med rubriken ”Specifika justeringar under den inledande perioden”, föreskrivs följande:

”Under den inledande perioden ska nämnden, vid beräkningen av varje instituts enskilda bidrag, beakta de bidrag som insamlas av de deltagande medlemsstaterna i enlighet med artiklarna 103 och 104 i direktiv 2014/59/EU och överförs till [SRF] enligt artikel 3.3 i avtalet, genom att dra av dem från det belopp som varje institut ska betala.”

120 Tribunalen konstaterar att varken bestämmelsens lydelse eller det sammanhang i vilket den ingår kan ge stöd åt sökandens argument.

121 I denna bestämmelse nämns nämligen inte någon rätt till återbetalning av förhandsbidragen för år 2015 för det fall ett institut skulle lämna resolutionsordningen under den inledande perioden (2016–2023). I artikel 8.2 i genomförandeförordning 2015/81 föreskrivs inte heller att bidragen för år 2015 är ”förskottsinbetalningar för de första åtta åren av SRF:s uppbyggnad”.

122 När det gäller det sammanhang i vilket denna bestämmelse ingår är syftet med genomförandeförordning 2015/81, såsom SRB har understrukit, att ange villkoren för beräkning av förhandsbidragen för varje institut (artikel 1 i genomförandeförordning 2015/81).

123 Förordningen är tillämplig på de institut från vilka bidrag samlas in i enlighet med artikel 70 i förordning nr 806/2014 (artikel 2 i genomförandeförordning 2015/81). I artikel 8 i genomförandeförordning 2015/81 anges närmare den justerade metod för beräkning av årliga bidrag som undantagsvis ska tillämpas under den inledande perioden. I skäl 6 i genomförandeförordning 2015/81 preciseras att det avdrag som föreskrivs i artikel 8.2 i denna förordning har till syfte att ”räkna in” de belopp som överförts i enlighet med artikel 3.3 i avtalet vid beräkningen av de enskilda bidragen. När ett institut förlorar sin auktorisation behöver det inte längre betala bidrag enligt artikel 70 i förordning nr 806/2014 och berörs således inte längre av den beräkningsmetod som anges i artikel 8 i genomförandeförordning 2015/81. I artikel 8.2 i genomförandeförordning 2015/81 föreskrivs att avdraget ska tillämpas på ”det belopp som varje institut ska betala”. Såsom SRB och kommissionen med rätta har påpekat görs detta avdrag endast så länge skyldigheten att betala förhandsbidrag föreligger.

124 Vidare anges det i skäl 12 i avtalet att överföringen av förhandsbidragen för år 2015 till SRF syftade till att stärka fondens finansiella kapacitet så snart denna skapats. Det avdrag som föreskrivs i artikel 8.2 i genomförandeförordning 2015/81 ger således SRF möjlighet att från och med det första halvåret efter förordningens ikraftträdande förfoga över resurser motsvarande två års inbetalningar, samtidigt som det säkerställs att överföringen av de belopp som uppburits under år 2015 till fonden inte skapar någon obalans mellan de berörda instituten vad gäller fördelningen av den ekonomiska bördan.

125 Såsom SRB har gjort gällande återspeglar artikel 8.2 i genomförandeförordning 2015/81 den gradvisa övergången från ett nationellt system till ett gemensamt och ömsesidigt europeiskt system och behovet av att säkerställa att den gemensamma resolutionsmekanismen kan fungera effektivt så tidigt som möjligt.

126 Mot bakgrund av det ovan anförda framgår det inte av någon av de relevanta bestämmelserna, däribland artikel 8.2 i genomförandeförordning 2015/81, att bidragen för år 2015, såsom sökanden har hävdat, ska ses som ”förskottsinbetalningar för de första åtta åren av SRF:s uppbyggnad” och att de således ska återbetalas när ett institut inte längre omfattas av tillämpningsområdet för förordning nr 806/2014.

127 Det kan visserligen inte uteslutas att beräkningen av ett kreditinstituts årliga bidrag för exempelvis år 2018, till följd av avdraget för bidraget för år 2015, kan leda till ett negativt belopp och till att motsvarande belopp betalas ut till detta institut. Det rör sig emellertid inte om en återbetalning i den

mening som sökanden avser, vilken grundar sig på principen om tidsproportionalitet. Beräkningen är nämligen endast en matematisk beräkning för att fastställa storleken på institutets årliga bidrag för år 2018, vilket är ett belopp som kan vara negativt om den del av avgiften för år 2015 som ska dras av är större än det bidrag som beräknats för år 2018. Det belopp som i ett sådant fall betalas ut till detta institut är följaktligen endast en följd av resultatet av denna beräkning. Närmare bestämt överför den nationella resolutionsmyndigheten, vid tidpunkten för uppbörd av förhandsbidragen för år 2018, en del av de belopp som erhållits från andra institut till det eller de institut vars årliga bidrag, efter avdrag för 2015 års bidrag, är negativa. I motsats till vad sökanden har hävdat ger punkt 40 i beslut SRB/ES/SRF/2018/03, där just denna situation nämns, inte heller stöd för de argument som sökanden har anfört till stöd för sitt yrkande om återbetalning av delar av dess förhandsbidrag för år 2015. Detta är även fallet med punkt 39 i beslut SRB/ES/SRF/2018/03, av de skäl som redan angetts ovan i punkt 98.

128 Även om storleken på förhandsbidragen för år 2015 har fastställts av de nationella resolutionsmyndigheterna, så ska dessa bidrag enligt direktiv 2014/59 betraktas som avgifter till SRF på samma sätt som de bidrag som beräknas av SRB enligt artikel 70 i förordning nr 806/2014. Såsom det har erinrats om i punkt 117 ovan, sammanblandas bidragen utan åtskillnad i SRF när de väl har överförts. Tribunalen finner således, i likhet med SRB i det angripna beslutet, att artikel 70.4 i förordning nr 806/2014, enligt vilken bidrag som på vederbörligt sätt har mottagits inte ska återbetalas, är tillämplig.

129 Eftersom sökanden inte har bestritt att den med rätta betalade in sitt förhandsbidrag för år 2015, kunde SRB, mot bakgrund av artikel 70.4 i förordning nr 806/2014 och mot bakgrund av det ovan anförda, såsom SRB också har gjort, anse att den inte hade möjlighet att verkställa den begärda återbetalningen.

c) Slutsats

130 Det framgår av prövningen av sökandens fem första grunder att SRB inte gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den fann att ECB:s återkallelse av ett instituts auktorisation under bidragsperioden inte var en omständighet som gav detta fastställande rätt till en ny tidsproportionell beräkning av sökandens förhandsbidrag för denna period och genom att därför besluta att inte till sökanden återbetala en del av det belopp som denne hade betalat in som förhandsbidrag för år 2018. SRB har inte heller gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att anse att ECB:s återkallelse av ett instituts auktorisation under den inledande perioden inte var en omständighet som gav detta institut rätt till återbetalning av det resterande beloppet av dess förhandsbidrag för år 2015.

131 Under dessa omständigheter kan talan inte vinna bifall såvitt avser sökandens fem första grunder.

3. Den andra grunden: Åsidosättande av rättssäkerhetsprincipen och principen om skydd för berättigade förväntningar

132 Inom ramen för den sjätte grunden har sökanden gjort gällande att SRB, i enlighet med rättssäkerhetsprincipen och principen om skydd för berättigade förväntningar, endast kan ålägga instituten en skyldighet under förutsättning att det i bestämmelserna tydligt föreskrivs att en sådan skyldighet föreligger. Det finns inte heller någon bestämmelse som uttryckligen föreskriver att bidrag kan behållas när en enhet under en bidragsperiod upphör att vara ett institut som står under tillsyn. En opartisk och objektiv betraktare förväntar sig inte att bidragen ska bevaras på detta sätt. Sökanden har således kritiserat SRB för att aldrig ha informerat de berörda instituten om dess tolkning av dessa bestämmelser.

133 SRB, som stöds av kommissionen, har bestritt dessa argument.

134 Det ska erinras om att enligt fast rättspraxis ställer rättssäkerhetsprincipen krav på att en reglering ska vara klar och precis, så att de enskilda på ett otvetydigt sätt kan få kännedom om sina rättigheter och skyldigheter, och att dess tillämpning är förutsebar för de enskilda (se, för ett liknande resonemang, dom av den 14 april 2005, Belgien/kommissionen, C-110/03, EU:C:2005:223, punkt 30, och dom av den 12 december 2013, Test Claimants in the Franked Investment Income Group Litigation, C-362/12, EU:C:2013:834, punkt 44).

135 För att kunna åberopa principen om skydd för berättigade förväntningar krävs det dessutom att tre villkor är uppfyllda. Det ska för det första föreligga tydliga försäkringar som är ovillkorliga och samstämmiga och som härrör från behöriga och tillförlitliga källor och som den berörde har fått av administrationen. Dessa försäkringar ska för det andra vara av sådant slag att de ger upphov till berättigade förväntningar hos mottagaren. För det tredje ska försäkringarna överensstämma med tillämpliga regler (se dom av den 9 september 2011, Deltafina/kommissionen, T-12/06, EU:T:2011:441, punkt 190 och där angiven rättspraxis).

136 Enligt artikel 70.4 i förordning nr 806/2014 ska de bidrag som på vederbörligt sätt har mottagits inte återbetalas. Denna bestämmelse är klar och precis och innehåller inga undantag eller inskränkningar. Det faktum att den inte innehåller några närmare uppgifter om dess tillämpningsområde visar att den är allmänt tillämpligt. Bestämmelsen gör det således möjligt för enskilda att på ett otvetydigt sätt få kännedom om sina rättigheter och skyldigheter, eftersom dess tillämpning är förutsebar för dem.

137 I motsats till vad sökanden har gjort gällande var SRB:s beslut att inte återbetala de förhandsbidrag som sökanden rätteligen hade betalat in inte oförutsägbart mot bakgrund av ovanstående överväganden. SRB kan således inte klandras för att inte i förväg ha informerat de berörda instituten om sin tolkning av de relevanta bestämmelserna, vare sig i förhållande till de bidrag som betalats in för år 2015 eller för de bidrag som betalats för vart och ett av åren under den inledande perioden.

138 Enbart den omständigheten att det i artikel 70.4 i förordning nr 806/2014 inte uttryckligen anges att denna bestämmelse är tillämplig på sökandens särskilda situation utgör inte heller, i den mening som avses i rättspraxis, en tydlig försäkran från administrationens sida som kan ge upphov till berättigade förväntningar om att dennes bidrag ska återbetalas till denne. Det framgår dessutom av beslut SRB/ES/SRF/2018/03 att SRB, i motsats till vad sökanden har gjort gällande, inte delar ståndpunkten att förhandsbidragen kan återbetalas. Även om så skulle vara fallet, så strider detta mot tillämpliga bestämmelser, och sökanden kan således inte åberopa principen om skydd för berättigade förväntningar.

139 Talan kan således inte bifallas på den sjätte grunden avseende åsidosättande av rättssäkerhetsprincipen och principen om skydd för berättigade förväntningar.

4. Den sjunde grunden: Åsidosättande av proportionalitetsprincipen

140 Sökanden har rent allmänt gjort gällande att varje annan åtgärd än att de belopp som betalats in som förhandsbidrag återbetalas tidsproportionellt till det institut vars auktorisation har återkallats är oproportionerlig. I synnerhet anser sökanden att bidragens belopp måste stå i proportion till de risker som det berörda institutet berörs av. Sökanden har framhållit två situationer: Dels situationen när SRB bibehåller hela det årliga bidraget från ett institut, även om detta institut förlorar sin egenskap av institut efter den första månaden eller den första dagen under året, dels situationen när SRB erhåller nästan dubbelt så höga förhandsbidrag på grund av att ett institut överfört sin verksamhet till en annan enhet i början av året, vilket skulle leda till att institutet förlorar sin egenskap av institut medan denna andra enhet skulle bli ett sådant institut. Sökanden anser dessutom att en åtgärd som innebär att en så tung börda läggs på de institut som kan bli föremål för ett insolvensförfarande, det vill säga de institut beträffande vilka SRB har beslutat att inte anta en resolutionsåtgärd, förvärrar de skadliga följderna av deras konkurs.

141 SRB, som stöds av kommissionen, har bestritt dessa argument.

142 I enlighet med fast rättspraxis innebär proportionalitetsprincipen, vilken ingår bland de allmänna principerna i unionsrätten, att unionsinstitutionerna i sitt handlande ska säkerställa att de legitima mål som eftersträvas i den berörda lagstiftningen uppnås och att de inte går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål. När det finns flera ändamålsenliga åtgärder att välja mellan ska den åtgärd väljas som är minst ingripande och de vållade olägenheterna får inte vara orimliga i förhållande till de eftersträvade målen (se dom av den 4 maj 2016, Philip Morris Brands m.fl., C-547/14, EU:C:2016:325, punkt 165 och där angiven rättspraxis).

143 Det ska erinras om att syftet med den årliga uppbörden av förhandsbidrag från kreditinstitut, såsom denna föreskrivs i förordning nr 806/2014, är att se till att SRF:s finansiella resurser, efter en inledande period på åtta år, uppgår till minst 1 procent av beloppet för garanterade insättningar i alla kreditinstitut som är auktoriserade på samtliga deltagande medlemsstaternas territorium.

144 Såsom domstolen har påpekat ”planeras” förhandsbidragen: varje år beräknas de genom användning av de redovisningsuppgifter som lämnats in avseende det senast godkända och vidimerade årsbokslut som var tillgängligt före den 31 december året före bidragsperioden och samlas in under det kalenderår som bidraget avser (dom av den 14 november 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, punkt 63). Det enda undantaget avser nya institut som endast stått under tillsyn under en del av bidragsperioden. I sådant fall uppbärs ett delbidrag påföljande kalenderår, utöver det bidrag som ska betalas för det året (artikel 12.1 i den delegerade förordningen 2015/63).

145 När det gäller frågan huruvida det angripna beslutet är nödvändigt för att uppnå det legitima mål som eftersträvas, konstaterar tribunalen att en viss stabilitet hos SRF:s resurser är väsentlig för att dessa medel gradvis ska kunna öka upp till 1 procent av insättningarna vid utgången av den inledande perioden. Om SRB skulle behöva beakta utvecklingen av institutens rättsliga och finansiella situation under räkenskapsåret och göra återbetalningar påföljande kalenderår, så skulle det vara svårt för SRF att uppnå den målnivå som fastställs i förordning nr 806/2014. Domstolen har för övrigt understrukit vikten av att underlätta resolutionsmyndigheternas beräkning av de årliga bidragen för att uppnå det mål som eftersträvas med direktiv 2014/59, genom förordning nr 806/2014 och genom den delegerade förordningen 2015/63 (dom av den 14 november 2019, State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, punkterna 44 och 45). Det angripna beslutet är således nödvändigt med hänsyn till det legitima mål som eftersträvas.

146 Vad gäller frågan huruvida det angripna beslutet inte går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta legitima mål, konstaterar tribunalen, mot bakgrund av artikel 70.4 i förordning nr 806/2014 och artikel 12.2 i den delegerade förordningen 2015/63, att det inte fanns något alternativ som gjorde det möjligt att säkerställa detta mål på ett mindre ingripande sätt. För övrigt skulle en justering av det bidrag som ska betalas av ett institut vars auktorisation återkallats under året, såsom sökanden har föreslagit, inte vara lika en effektiv åtgärd för att uppnå det mål som anges i punkt 143 ovan, eftersom denna justering skulle frånta SRF den stabilitet som behövs för att dess resurser gradvis ska kunna öka upp till den nivå som krävs.

147 Det ska dessutom noteras att artikel 70.4 i förordning nr 806/2014 och artikel 12.2 i den delegerade förordningen 2015/63 inte lämnar någon möjlighet till eller något utrymme för skönsmässig bedömning vad gäller frågan huruvida de bidrag som betalats in på vederbörligt sätt ska återbetalas. Sökanden har emellertid inte gjort någon invändning om rättsstridighet avseende dessa bestämmelser.

148 Under dessa omständigheter finner tribunalen att det angripna beslutet inte är oproportionerligt, eftersom det inte går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå de legitima mål som eftersträvas med bestämmelserna i fråga.

149 Denna slutsats påverkas inte av sökandens övriga argument.

150 När det gäller argumenten avseende sambandet mellan de obligatoriska bidragen och de risker som täcks av SRF, ska det påpekas att lagstiftningen föreskrivs att det vid beräkningen av bidragsbeloppet ska beaktas vilken risk som är förenad med verksamheten vid ett institut (artikel 70.2 i förordning nr 806/2014), utan att det för den skull fastställs något samband mellan detta belopp och antalet månader under vilka systemet har utsatts för en sådan risk, med undantag för nya institut under tillsyn. Sökandenas argument i detta avseende kan således inte godtas.

151 När det gäller den situation som sökanden har åberopat, nämligen att SRB skulle få behålla hela det årliga bidraget från ett institut, trots att detta förlorat sin egenskap av institut efter den första månaden eller den första dagen under året, konstaterar tribunalen, i förevarande fall, att beslut SRB/ES/SRF/2018/03 antogs den 12 april 2018, att finans- och kapitalmarknadskommissionen underrättade sökanden om storleken på dess bidrag den 27 april 2018 och att sökandens auktorisation återkallades den 11 juli 2018. Den situation som sökanden har hänvisat till är således rent hypotetisk och kan inte bedömas med hänsyn till omständigheterna i förevarande fall. Argumentet bör därför avvisas.

152 När det gäller den situation som sökanden har åberopat, där SRB erhåller bidrag som är nästan två gånger högre på grund av att ett institut har överfört sin verksamhet till en annan enhet i början av året, vilket lett till att sökanden förlorat sin egenskap av institut medan denna andra enhet därefter blivit ett institut, konstaterar tribunalen att detta argument inte är tillräckligt underbyggt för att tribunalen ska kunna bemöta det. Sökanden har nämligen endast nämnt denna situation, som den själv har betecknat som hypotetisk, i punkt 23 i ansökan, utan att ange dess relevans för lösningen av förevarande tvist. Beräkningen av förhandsbidragen grundar sig på uppgifter från föregående räkenskapsår i enlighet med artikel 14.1 och 14.4 i den delegerade förordningen 2015/63. Med andra ord kommer en enhet som blir ett institut år 2018 att få sitt förhandsbidrag beräknat utifrån år 2017. Sökanden har inte anfört någon omständighet, exempelvis i repliken, som gör det möjligt att förstå om sökandens exempel beaktar denna bestämmelse eller andra bestämmelser som eventuellt är tillämpliga i en sådan situation. Detta argument uppfyller inte minimikraven i artikel 76 i rättegångsreglerna och ska avvisas, eftersom det inte har preciserats.

153 När det gäller sökandens argument om de skadliga konsekvenserna av det angripna beslutet för de institut som kan bli föremål för ett insolvensförfarande, konstaterar tribunalen att dessa argument grundar sig på tanken att den aktuella enheten skulle berövas en tillgång om bidragen inte återbetalas. Eftersom förhandsbidragen inte är ”förskottsinbetalningar” och eftersom den omständigheten att sökanden förlorat sin auktorisation under bidragsåret inte ger denne någon rätt till återbetalning av det årliga bidraget, har sökanden således inte visat att det finns en tillgång som en enhet skulle kunna berövas. Följaktligen kan dessa argument inte godtas.

154 Mot bakgrund av det ovan anförda kan talan inte vinna bifall såvitt avser den sjunde grunden avseende åsidosättande av proportionalitetsprincipen.

5. Den tionde grunden: Artiklarna 16 och 17 i stadgan har överträtts

155 Inom ramen för den tionde grunden har sökanden gjort gällande att dess rättigheter avseende ”icke utnyttjade förhandsbidrag” utgör ett äganderättsinstrument på samma sätt som de kassareserver som förvaras i en centralbank. Detta är särskilt uppenbart när det gäller förhandsbidragen för de första åtta åren av SRF:s existens. Sökanden har hävdat att denna åtgärd som berövar sökanden dess äganderätt inte har fastställts i lag och inte är motiverad av allmänintresset. SRB har inte heller erbjudit någon typ av ersättning. Dessutom utgör SRB:s bibehållande av samtliga inbetalda bidrag, trots att sökanden förlorat sin auktorisation, en begränsning av sökandens näringsfrihet som inte föreskrivs i lag.

156 SRB, som stöds av kommissionen, har bestritt dessa argument.

157 I artikel 16 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan) föreskrivs att ”[n]äringsfriheten ska erkännas i enlighet med unionsrätten samt nationell lagstiftning och praxis”.

158 Enligt artiklarna 17.1 och 52.1 i stadgan får ingen berövas sin egendom utom då samhällsnyttan kräver det, i de fall och under de förutsättningar som föreskrivs i lag och mot rättmätig ersättning för sin förlust i rätt tid.

159 Enligt rättspraxis är de grundläggande rättigheterna, i synnerhet näringsfriheten och rätten till egendom, inte absoluta rättigheter, och utövandet av dem kan bli föremål för inskränkningar rättfärdigade av mål av allmänintresse som unionen eftersträvar. Sådana inskränkningar är emellertid endast tillåtna om inskränkningarna faktiskt tillgodoser de allmänintressen som eftersträvas och att de, mot bakgrund av det eftersträvade målet, inte utgör ett oproportionerligt och icke godtagbart ingrepp som påverkar kärnan i de på detta sätt garanterade rättigheterna (se dom av den 28 mars 2017, Rosneft, C-72/15, EU:C:2017:236, punkt 148 och där angiven rättspraxis).

160 Vid fastställandet av räckvidden av denna rättighet ska, mot bakgrund av artikel 52.3 i stadgan, artikel 1 i tilläggsprotokoll nr 1 till konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, undertecknad i Rom den 4 november 1950 (nedan kallad Europakonventionen) beaktas (se, för ett liknande resonemang, dom av den 3 september 2008, Kadi och Al Barakaat International Foundation/rådet och kommissionen, C-402/05 P och C-415/05 P, EU:C:2008:461, punkt 356).

161 I artikel 1 i tilläggsprotokoll nr 1 till Europakonventionen föreskrivs följande:

”Varje fysisk eller juridisk person skall ha rätt till respekt för sin egendom. Ingen får berövas sin egendom annat än i det allmännas intresse och under de förutsättningar som anges i lag och i folkrättens allmänna grundsatser.

Ovanstående bestämmelser inskränker dock inte en stats rätt att genomföra sådan lagstiftning som staten finner nödvändig för att reglera nyttjandet av egendom i överensstämmelse med det allmännas intresse eller för att säkerställa betalning av skatter eller andra pålagor eller av böter och viten.”

162 I förevarande fall utgör de aktuella bidragen ett ingrepp i den rättighet som garanteras i artikel 1 första stycket i tilläggsprotokoll nr 1 till Europakonventionen, eftersom de berövar det berörda institutet en del av äganderätten, nämligen det belopp som det har betalat in. Detta ingrepp är motiverat enligt andra stycket i denna artikel, i vilken det uttryckligen föreskrivs ett undantag för betalning av skatter eller andra pålagor (se, för ett liknande resonemang, Europadomstolen, 13 januari 2004, Orion Břeclav s.r.o. mot Republiken Tjeckien, CE:ECHR:2004:0113DEC004378398).

163 Under dessa omständigheter ska det kontrolleras att det angripna beslutet är förenligt med den aktuella lagstiftningen, att kränkningen av sökandens rätt till egendom verkligen svarar mot mål av allmänintresse och denna kränkning inte, i förhållande till det eftersträvade målet, medför ett oproportionerligt och icke godtagbart ingrepp som påverkar själva kärnan i äganderätten.

164 För det första framgår det av punkterna 58–131 ovan att SRB gjorde en riktig bedömning när den tillämpade artikel 70.4 i förordning nr 806/2014 och artikel 12.2 i den delegerade förordningen 2015/63. Det angripna beslutet är således förenligt med de relevanta bestämmelserna.

165 Det framgår vidare av punkterna 143–148 ovan att beslutet att inte till sökanden återbetala en del av dess bidrag, trots att sökandens auktorisation återkallats, faktiskt svarar mot mål av allmänintresse och inte är oproportionerligt i förhållande till dessa mål. Under dessa omständigheter finner tribunalen att

detta beslut, med hänsyn till det eftersträvade målet, inte utgör ett oproportionerligt och oacceptabelt ingripande som påverkar själva kärnan i sökandens äganderätt. Av samma skäl påverkar beslutet inte kärnan i dess näringsfrihet.

166 Det påstådda åsidosättandet av rätten till egendom och näringsfriheten har således inte styrkts.

167 Mot bakgrund av det ovan anförda kan talan inte vinna bifall såvitt avser den tionde grunden avseende åsidosättande av artiklarna 16 och 17 i stadgan.

6. Den åttonde och den nionde grunden: Åsidosättande av principen att ingen kan åberopa en egen brottslig gärning till sitt försvar (nemo auditur propriam turpitudinem allegans) och förbudet mot att handla på ett kontradiktoriskt sätt

168 Inom ramen för den åttonde grunden har sökanden gjort gällande att SRB åsidosatt principen *nemo auditur propriam turpitudinem allegans*, enligt vilken ingen kan åberopa en egen brottslig gärning till sitt försvar. Sökanden har särskilt gjort gällande att SRB den 23 februari 2018 offentligt tillkännagav att sökanden och dess luxemburgska dotterbolag skulle likvideras. Till följd av detta tillkännagivande tvingades aktieägarna i sökandebolaget att inleda ett frivilligt likvidationsförfarande. Denna frivilliga likvidation ledde därefter till att ECB återkallade sökandens auktorisation. SRB berövade följaktligen sökanden den fördel som den erhöll genom sitt förhandsbidrag till SRF för år 2018. Vidare erhöll SRB en fördel genom att den erhöll ett bidrag trots att motsvarande risk hade eliminerats till följd av sökandens likvidation. SRB försöker behålla en otillåten fördel genom att vägra att återbetala sökandens förhandsbidrag. Sökanden har även, inom ramen för den nionde grunden, gjort gällande att SRB agerat på ett motsägelsefullt och godtyckligt sätt genom att besluta att sökanden skulle likvideras men samtidigt behålla sökandens förhandsbidrag.

169 SRB, som stöds av kommissionen, har bestritt dessa argument.

170 För att kunna åberopa principen *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* krävs det även att det visas att SRB har handlat felaktigt. Det framgår emellertid av bedömningen av de fem första grunderna att det var korrekt av SRB att tillämpa artikel 70.4 i förordning nr 806/2014 och artikel 12.2 i den delegerade förordningen 2015/63. Den kan således inte kritiseras för något felaktigt handlande i förevarande fall.

171 SRB:s beslut av den 23 februari 2018 att inte vidta en resolutionsåtgärd och frågan huruvida SRB är ansvarig för det frivilliga likvidationsförfarande som inletts av sökandens aktieägare är inte föremål för förevarande talan och kan således inte läggas till grund för ett påstått skadeståndsgrundande beteende.

172 Tribunalen konstaterar vidare att grunden avseende SRB:s påstått motsägelsefulla uppträdande grundar sig på SRB:s beslut av den 23 februari 2018 att inte anta en resolutionsordning och på frågan huruvida SRB är ansvarig för det förfarande för frivillig likvidation som inletts av sökandens aktieägare. En sådan grund, som inte syftar till att ifrågasätta det angripna beslutets lagenlighet, är emellertid verkningslös och kan inte godtas.

173 Talan kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den åttonde och den nionde grunden.

7. Bristfällig motivering av det angripna beslutet

174 I punkt 92 i det yttrande som sökanden ingav den 29 juni 2020 har sökanden gjort gällande att SRB har motiverat det angripna beslutet på ett otillräckligt sätt. Sökanden anser att SRB i detta beslut nöjt sig med att hävda att förhandsbidragen till SRF aldrig hade återbetalats utan att ge en rimlig förklaring till varför den vägrade att göra en ny beräkning och bevilja den begärda återbetalningen. Sökanden har

understrukit att SRB i sitt beslut inte angav skälen varför ”2015 års förhandsbidrag kunde återbetalas om blygsamma tilläggsbelopp skulle betalas in under den inledande fasen, men inte behövde återbetalas om inget annat belopp skulle betalas in”.

175 Enligt fast rättspraxis utgör grunder som avser avsaknad av eller otillräcklig motivering tvingande rätt och kan åberopas av parterna när som helst under rättegången (beslut av den 25 juli 2000, RJB Mining/kommissionen, T-110/98, EU:T:2000:199, punkt 46; se även, för ett liknande resonemang, dom av den 20 februari 1997, kommissionen/Daffix, C-166/95 P, EU:C:1997:73, punkterna 23–25). Förevarande grund kan följaktligen tas upp till sakprövning.

176 Det ska dessutom erinras om att den motivering som krävs enligt artikel 296 FEUF ska vara anpassad till rättsaktens beskaffenhet och att det av motiveringen klart och tydligt ska framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att domstolen ges möjlighet att utföra sin prövning. Det krävs inte att alla relevanta faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen, eftersom bedömningen av om motiveringen av en rättsakt uppfyller kraven i artikel 296 FEUF inte ska ske endast utifrån motiveringens lydelse, utan även utifrån det sammanhang i vilket den ingår och samtliga rättsregler på det aktuella området (se, bland annat, dom av den 2 april 1998, kommissionen/Sytraval och Brink’s France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, punkt 63, och dom av den 8 maj 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg/ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, punkt 87).

177 Härav följer att en motivering inte behöver vara uttömmande, utan ska anses vara tillräcklig när den redogör för de faktiska omständigheter och rättsliga överväganden som är av väsentlig betydelse för beslutet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 juli 2008, Bertelsmann och Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, punkt 169, och dom av den 3 mars 2010, Freistaat Sachsen/kommissionen, T-102/07 och T-120/07, EU:T:2010:62, punkt 180).

178 I förevarande fall framgår det av beskrivningen i punkt 13 ovan av det angripna beslutet att SRB har specificerat de faktiska och rättsliga omständigheter som är av väsentlig betydelse. Det angripna beslutet gjorde det möjligt dels för sökanden att få kännedom om skälen för det fattade beslutet för att kunna göra gällande sina rättigheter, dels för unionsdomstolen att pröva beslutets lagenlighet. Sökanden kunde nämligen bestrida att bedömningarna i det angripna beslutet var välgrundade, bland annat genom att kritisera SRB för dess tolkning av artikel 70.4 i förordning nr 806/2014 och för den omständigheten att artikel 12.2 i den delegerade förordningen 2015/63 tillämpats på sökandens situation, vilket framgår av ansökan. Dessutom har tribunalen, såsom framgår av bedömningen ovan av de olika grunder som anförts i ansökan, kunnat uttala sig om detta argument och utöva sin kontroll över det angripna beslutet. Sökanden har således inte fog för sitt påstående att motiveringen av nämnda beslut är otillräcklig.

179 SRB kan inte klandras för att inte ha angett skälen varför ”2015 års förhandsbidrag kunde återbetalas om blygsamma tilläggsbelopp skulle betalas in under den inledande fasen, men inte behövde återbetalas om inget annat belopp skulle betalas in”. SRB har nämligen i sitt beslut tydligt förklarat varför den inte kunde tillmötesgå sökandens önskemål, såsom framgår av punkt 13 ovan. Det framgår vidare av bedömningen av de fem första grunderna ovan att SRB, tvärtemot vad sökanden har hävdat, aldrig har påstått att ”förhandsbidragen för år 2015 kunde återbetalas”, utan gjort gällande att de kunde dras av från det belopp som institutet var skyldigt att betala, i enlighet med artikel 8.2 i genomförandeförordning 2015/81. Sökandens argument kan därför inte godtas.

180 Mot bakgrund av det ovan anförda kan talan således inte vinna bifall på den grunden att det angripna beslutet är otillräckligt motiverat. Talan ska följaktligen ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

181 Enligt artikel 134.1 i rättegångsreglerna ska tappande rättegångsdeltagare förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. SRB har yrkat att sökanden ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, ska SRB:s yrkande bifallas.

182 Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna ska kommissionen bära sin rättegångskostnad.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (tionde avdelningen i utökad sammansättning)

följande:

1) Talan ogillas.

2) ABLV Bank AS ska bära sina rättegångskostnader och ersätta de kostnader som uppkommit för Gemensamma resolutionsnämnden (SRB).

3) Europeiska kommissionen ska bära sina rättegångskostnader.

Papasavvas Kornezov Buttigieg

Kowalik-Bańczyk Hesse

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 20 januari 2021.

Underskrifter